COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 25.2.2014
COM(2014) 99 final

RAPORT AL COMISIEI CĂTRE PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIU

referitor la punerea în aplicare a Directivei 2009/31/CE privind stocarea geologică a dioxidului de carbon

RAPORT AL COMISIEI CĂTRE PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIU

referitor la punerea în aplicare a Directivei 2009/31/CE privind stocarea geologică a dioxidului de carbon

1. INTRODUCERE

Directiva 2009/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind stocarea geologică a dioxidului de carbon și de modificare a Directivei 85/337/CEE a Consiliului, precum și a Directivelor 2000/60/CE, 2001/80/CE, 2004/35/CE, 2006/12/CE, 2008/1/CE și a Regulamentului (CE) nr. 1013/2006 ale Parlamentului European și ale Consiliului[1] (așa-numita Directivă privind captarea și stocarea dioxidului de carbon – denumită în continuare „Directiva privind CSC") a fost adoptată la 23 aprilie 2009 împreună cu alte componente ale pachetului din 2009 privind schimbările climatice și energia[2]. Directiva privind CSC instituie un cadru juridic pentru stocarea geologică sigură din punctul de vedere al mediului a dioxidului de carbon (CO_2), pentru a contribui la atenuarea schimbărilor climatice. Directiva privind CSC își propune să se asigure că nu există riscuri semnificative de scurgere de CO_2 sau de daune asupra sănătății sau a mediului și să prevină eventuale efecte negative asupra securității rețelei de transport sau a siturilor de stocare. Directiva stabilește cerințe care se aplică pe toată durata de viață a unui sit de stocare. Aceasta conține, de asemenea, dispoziții privind aspectele legate de captare și transport ale CSC, deși aceste activități sunt reglementate, în principal, de legislația UE existentă în domeniul mediului, cum ar fi Directiva privind evaluarea impactului asupra mediului (EIM)[3] sau Directiva privind emisiile industriale[4], coroborată cu modificările introduse de Directiva privind CSC. Prin articolele 31-37 sunt modificate șapte acte legislative ale UE în domeniul mediului, printre altele, pentru a elimina obstacolele juridice în calea stocării geologice a CO_2.

Articolul 27 alineatul (1) din Directiva privind CSC impune statelor membre să prezinte Comisiei un raport privind punerea în aplicare a directivei, întocmit pe baza unui chestionar adoptat de către Comisie[5]. Rapoartele statelor membre, care au fost transmise Comisiei în perioada cuprinsă între iulie 2011 și aprilie 2013, au stat la baza acestui prim raport al Comisiei privind punerea în aplicare a Directivei privind CSC, astfel cum prevede articolul 38 alineatul (1) din directivă.

Aspectele mai largi de politică legate de acest subiect, cum ar fi opțiunile posibile pentru a încuraja demonstrarea și desfășurarea timpurie a CSC, sunt abordate în Comunicarea consultativă privind viitorul captării și stocării carbonului în Europa[6] și sunt reluate de asemenea de recenta Rezoluție a Parlamentului European referitoare la raportul de punere în aplicare pentru 2013: dezvoltarea și utilizarea tehnologiei de captare și stocare a carbonului în Europa[7].

---

1 JO L 140, 5.6.2009, p. 114-135.

2 http://ec.europa.eu/clima/policies/package/index_en.htm

3 Directiva 85/337/CEE a Consiliului din 27 iunie 1985 privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului (JO L 175, 5.7.1985, p. 40-48).

4 Directiva 2010/75/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind emisiile industriale (prevenirea și controlul integrat al poluării) (JO L 334, 17.12.2010, p. 17-119).

5 Decizia 2011/92/CE a Comisiei din 10 februarie 2011 (JO L 37, 11.2.2011, p. 19-24).

6 COM(2013) 180 final; un rezumat al rezultatelor consultării este disponibil la următoarea adresă: http://ec.europa.eu/energy/coal/ccs_en.htm

7 2013/2079(INI)

2. PROGRESE GENERALE ÎN CEEA CE PRIVEȘTE PUNEREA ÎN APLICARE

Articolul 39 alineatul (1) din Directiva privind CSC prevede ca statele membre să pună în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma directivei până la 25 iunie 2011. Până la acea dată, numai câteva state membre au notificat Comisiei transpunerea totală sau parțială a directivei, prin urmare, în iulie 2011, Comisia a trimis către 26 de state membre scrisori de punere în întârziere pentru necomunicarea măsurilor naționale. Până în octombrie 2013, toate statele membre au notificat Comisiei măsurile de transpunere. Acest lucru i-a permis Comisiei să închidă, până în noiembrie 2013, 19 din cele 26 de cazuri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor. Majoritatea statelor membre a finalizat transpunerea directivei; cu toate acestea, Austria, Cipru, Ungaria, Irlanda, Suedia și Slovenia nu au notificat încă măsurile de transpunere completă. Din cauza acestei necomunicări parțiale, în noiembrie 2013 Comisia a adresat avize motivate[8] acestor șase state membre. Singurul stat membru care a primit o scrisoare de punere în întârziere din cauza necomunicării și-a notificat măsurile de transpunere în momentul redactării prezentului raport; verificarea caracterului complet al acestora va fi finalizată până în primăvara anului 2014. Comisia a început să verifice dacă măsurile notificate, pe lângă faptul că sunt complete, sunt și conforme pe fond cu Directiva privind CSC.

Statele membre au adoptat abordări diferite în ceea ce privește transpunerea Directivei privind CSC. În timp ce unele state membre au decis doar să modifice legislația existentă, majoritatea a optat pentru o combinație între noi acte legislative specifice privind stocarea geologică a CO_2 și modificări ale actelor legislative existente. Pe lângă abordările similare referitoare la transpunerea modificărilor aduse celor șase directive ale UE prin articolele 31-35 și prin articolul 37 din Directiva privind CSC, modificările aduse legislației existente indică unele puncte comune pe cuprinsul UE: 17 state membre au adus modificări legislației în materie de mediu, iar opt dintre acestea au adus, în plus, modificări legislației lor în domeniul minier. Articolul 23 din Directiva privind CSC impune fiecărui stat membru să desemneze autoritățile competente responsabile de îndeplinirea sarcinilor definite de directivă. În timp ce doar câteva state membre au optat pentru o singură autoritate competentă, majoritatea statelor membre a atribuit responsabilitățile respective mai multor autorități, întrucât CSC se intersectează cu o serie de domenii diferite de reglementare. Au fost desemnate cel mai adesea ca autorități competente organismele de mediu (18 state membre), urmate de instituțiile cu atribuții în domeniile economiei, energiei și sectorului minier.

Conform articolului 4 alineatul (1) din Directiva privind CSC, statele membre își rezervă dreptul de a determina zonele de pe teritoriul lor în care pot fi selectate situri de stocare, inclusiv dreptul de a nu permite niciun fel de stocare în anumite părți sau pe întregul lor teritoriu. Unele state membre au început să stabilească siturile posibile de stocare a CO_2. Cu toate acestea, majoritatea statelor membre nu a finalizat încă evaluarea. Proiectul UE GeoCapacity[9] a prezentat o evaluare a capacității de stocare a CO_2 și a estimat că, pentru cele 21 de state membre participante, potențialul de stocare teoretică este de 87 Gt de CO_2 (69 Gt în acviferele saline de adâncime, 17 Gt în zăcămintele de hidrocarburi epuizate și 1 Gt în zăcămintele de cărbune neexploatabile).

Deși majoritatea statelor membre permite stocarea geologică a CO_2, unele au notificat adoptarea unei decizii de a nu permite stocarea de CO_2 pe teritoriul lor sau într-o parte a acestuia, ca urmare a constatării inadecvării geologiei lor pentru stocarea de CO_2 (Finlanda,

[8] în temeiul articolului 258 primul paragraf din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

[9] Vangkilde-Pedersen, T. et al. 2009. Proiectul UE GeoCapacity din cadrul PC6, Evaluarea capacității europene de stocare geologică a dioxidului de carbon, Capacitatea de stocare, WP2, Raportul D16, 166 de pagini, http://www.geology.cz/geocapacity/publications

Luxemburg și regiunea Bruxelles-Capitală din Belgia). Nici alte câteva state membre nu au permis stocarea geologică a CO_2 (Austria, Estonia, Irlanda, Letonia, Slovenia, Suedia) sau au limitat-o (Republica Cehă[10], Germania[11]).

În conformitate cu articolul 10 alineatul (1) din Directiva privind CSC, cererile de emitere a autorizațiilor de stocare ar trebui puse la dispoziția Comisiei, astfel încât Comisia să poată emite un aviz fără caracter obligatoriu cu privire la acestea. Obiectivul este să se asigure consecvența în punerea în aplicare în întreaga UE a cerințelor prevăzute de Directiva privind CSC și să se contribuie, de asemenea, la sporirea încrederii opiniei publice în CSC. La 28 februarie 2012, Comisia a adoptat primul aviz de acest tip[12], în care a examinat proiectul de autorizație emis de Țările de Jos pentru stocarea permanentă prevăzută a unei cantități de până la 8,1 Mt de CO_2 într-un rezervor de stocare aflat pe platforma continentală neerlandeză.

Pe lângă verificarea transpunerii Directivei privind CSC și examinarea proiectelor de autorizații de stocare, Comisia desfășoară și alte activități pentru a sprijini punerea coerentă în aplicare a Directivei privind CSC în întreaga UE. În septembrie 2009, în temeiul articolului 27 alineatul (2) din Directiva privind CSC, a fost instituit un grup de experți provenind din statele membre pentru realizarea de schimburi de informații. Grupul s-a reunit de șapte ori până în prezent. În martie 2011, au fost publicate patru documente orientative[13], cu scopul de a furniza o abordare metodologică generală referitoare la punerea în aplicare a dispozițiilor esențiale din Directiva privind CSC. Documentele orientative se adresează, în principal, autorităților competente și părților interesate relevante. Primul document orientativ definește un cadru de gestionare a riscurilor aferent duratei de viață a stocării de CO_2, în timp ce celelalte trei astfel de documente abordează chestiuni precum caracterizarea complexului de stocare, compoziția fluxului de CO_2, monitorizarea și măsurile corective, criteriile pentru transferul de responsabilitate către autoritatea competentă, garanția financiară și mecanismul financiar.

3. ASPECTE SPECIFICE LEGATE DE PUNEREA ÎN APLICARE ÎN STATELE MEMBRE

3.1. Autorizarea stocării de CO_2

În temeiul articolului 4 alineatul (3) din Directiva privind CSC, gradul de adecvare a unui sit de stocare se determină printr-o caracterizare și printr-o evaluare a complexului potențial de stocare și a zonei înconjurătoare, în conformitate cu criteriile specificate în anexa I la Directiva privind CSC. Statele membre care permit stocarea de CO_2 pe teritoriul lor au pus în aplicare această dispoziție, în principal, prin încorporarea anexei I în legislația lor.

Atunci când statele membre stabilesc că se impune explorarea pentru a obține informațiile necesare în vederea selectării siturilor de stocare a CO_2, acestea se asigură că o astfel de explorare nu are loc fără o autorizație de explorare. În timp ce unele state membre prevăd obligația explorării doar în cazurile în care există prea puține informații pentru a solicita direct o autorizație de stocare, altele solicită autorizații de explorare în toate cazurile. În ceea ce privește limitarea volumului zonei explorate, unele state membre (de exemplu, Portugalia) îl limitează direct, în timp ce altele (de exemplu, Bulgaria și Ungaria) limitează numai teritoriul

[10] Stocarea de CO_2 în formațiuni stâncoase naturale nu va fi autorizată în Republica Cehă înainte de 1 ianuarie 2020.

[11] Germania a impus restricții privind cantitatea anuală de CO_2 care poate fi stocată: 4 Mt de CO_2 este cantitatea totală la nivel național, iar 1,3 Mt de CO_2 este cantitatea permisă pentru fiecare sit de stocare.

[12] C(2012) 1236 (http://ec.europa.eu/clima/policies/lowcarbon/ccs/implementation/docs/c_2012_1236_en.pdf)

[13] http://ec.europa.eu/clima/policies/lowcarbon/ccs/implementation/documentation_en.htm

suprafeței, ceea ce influențează indirect volumul maxim care poate fi explorat. Mai multe state membre (de exemplu, Republica Cehă, Spania, Franța, Italia, Polonia și Regatul Unit) au emis deja autorizații de explorare sau sunt pe cale să emită astfel de autorizații.

La articolul 6 din Directiva privind CSC se prevede că niciun sit de stocare nu este operat în absența unei autorizații de stocare. Articolele 7-11 detaliază cererile de emitere a autorizațiilor de stocare, condițiile de obținere și conținutul acestora, precum și eventualele modificări, examinarea, actualizarea și retragerea autorizațiilor de stocare. Dispozițiile care transpun aceste articole sunt foarte similare în legislația din majoritatea statelor membre. Împreună cu examinarea de către Comisie a proiectelor de autorizații de stocare în temeiul articolului 10 alineatul (1)[14], acest lucru ar trebui să ducă la aplicarea consecventă în întreaga UE a dispozițiilor referitoare la autorizații.

3.2. Obligații pentru operarea siturilor de stocare

Articolul 12 din Directiva privind CSC precizează criteriile și procedurile de acceptare a fluxului de CO_2. În timp ce actele de transpunere ale majorității statelor membre includ o cerință generică potrivit căreia fluxul trebuie să constea, în principal, din CO_2 și prevăd că nu se pot adăuga deșeuri în scopul eliminării acestora, câteva state membre impun limite specifice pentru componentele fluxului de CO_2. Mai multe state membre care restricționează stocarea CO_2 pe teritoriul lor nu au comunicat încă dispozițiile de transpunere a articolului 12, în timp ce majoritatea statelor membre a comunicat dispoziții conform cărora un operator de stocare poate accepta și injecta fluxuri de CO_2 numai în cazul în care au fost efectuate o analiză a compoziției fluxurilor și o evaluare a riscurilor, iar concluzia acestora a fost pozitivă. În ceea ce privește procedurile de monitorizare a respectării acestor cerințe, unele state membre le solicită operatorilor să informeze cu privire la compoziția fluxului de CO_2 la intervale regulate (de exemplu, cel puțin o dată pe lună în Estonia și cel puțin o dată la șase luni în Germania).

Dispozițiile de monitorizare (articolul 13) prevăd că operatorii trebuie să efectueze monitorizarea instalațiilor de injectare, a complexului de stocare și, după caz, a mediului înconjurător, pe baza unui plan de monitorizare. Statele membre care permit stocarea CO_2 pe teritoriul lor solicită transmiterea planului de monitorizare către autoritatea competentă spre aprobare, ca parte a cererii de autorizație de stocare. Majoritatea statelor membre a inclus în legislația lor națională cerințe potrivit cărora planul de monitorizare trebuie să respecte dispozițiile anexei II la Directiva privind CSC, precum și cerințele de raportare[15] prevăzute de Directiva ETS[16]. Luxemburg, de exemplu, solicită compararea rezultatelor monitorizării cu comportamentul preconizat în simularea dinamică 3D pentru volum-presiune și saturație.

În majoritatea statelor membre, operatorii trebuie să prezinte rapoarte autorităților competente cel puțin o dată pe an, în conformitate cu articolul 14 din Directiva privind CSC. Numeroase state membre prevăd obligația de a raporta mai frecvent, în cazul în care autoritatea competentă solicită aceste rapoarte.

---

14 A se vedea capitolul 2 pentru detalii cu privire la examinarea de către Comisie a primului proiect de autorizație de stocare din UE.

15 Decizia 2007/589/CE a Comisiei din 18 iulie 2007 de stabilire a unor orientări privind monitorizarea și raportarea emisiilor de gaze cu efect de seră, recent înlocuită prin Regulamentul (UE) nr. 601/2012 al Comisiei din 21 iunie 2012 privind monitorizarea și raportarea emisiilor de gaze cu efect de seră (JO L 181, 12.7.2012, p. 30-104).

16 Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 2003 de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE a Consiliului (JO L 275, 25.10.2003, p. 32-46).

La articolul 15 este prevăzut un sistem de inspecții de rutină și neprogramate la toate complexele de stocare, ale cărui rezultate sunt puse la dispoziția publicului. Statele membre care permit stocarea CO_2 pe teritoriul lor au pus în aplicare această dispoziție de a efectua inspecții de rutină, cel puțin o dată pe an, timp de trei ani după închidere. Germania are o cerință mai strictă referitoare la inspecții – în această țară, inspecțiile de rutină trebuie să aibă loc o dată pe an, chiar și după închiderea sitului.

Articolul 16 din Directiva privind CSC prevede că, în cazul unor scurgeri sau al unor nereguli semnificative, statele membre trebuie să se asigure că operatorul notifică autoritatea competentă și ia măsurile corective necesare. Statele membre care permit stocarea CO_2 pe teritoriul lor s-au asigurat că planul de măsuri corective este transmis autorității competente spre aprobare, ca parte a cererii de autorizație de stocare. Câteva state membre stabilesc cerințe specifice suplimentare în cazul în care operatorul nu aplică măsuri corective, cum ar fi amenzile sau retragerea autorizației.

3.3. Obligațiile aferente închiderii și postînchiderii

Statele membre care permit stocarea CO_2 pe teritoriul lor au pus în aplicare articolul 17, care prevede că, după închiderea unui sit de stocare, operatorul rămâne responsabil de monitorizare, raportare și măsuri corective, precum și de toate obligațiile privind restituirea cotelor în caz de scurgeri de emisii de dioxid de carbon, până când responsabilitatea pentru situl de stocare este transferată autorității competente. Planul pentru etapa de postînchidere pentru această perioadă trebuie să fie conceput în conformitate cu anexa II la Directiva privind CSC, care enumeră cerințele de monitorizare.

Statele membre care permit stocarea CO_2 pe teritoriul lor au pus, de asemenea, în aplicare articolul 18, conform căruia responsabilitatea pentru situl de stocare este transferată autorității competente doar dacă sunt îndeplinite anumite condiții de către operator. Printre aceste condiții se numără disponibilitatea unei contribuții financiare care să acopere costurile generate de obligațiile aferente etapei de posttransfer și prezentarea unui raport care să includă dovezi privind reținerea completă și permanentă a CO_2. În ceea ce privește intervalul de timp minim între închiderea sitului și transferul de responsabilitate, legislația din cea mai mare parte a statelor membre prevede cel puțin 20 de ani, cu excepția cazului în care autoritatea competentă este convinsă în prealabil că dioxidul de carbon stocat va fi reținut complet și permanent. Câteva state membre optează pentru perioade implicite mai lungi, de 30 sau 40 de ani, în timp ce altele vizează exclusiv o analiză de la caz la caz.

3.4. Garanții financiare

Directiva privind CSC prevede două mecanisme financiare – o garanție financiară pentru perioada anterioară transferului de responsabilitate și o contribuție financiară pentru perioada ulterioară transferului de responsabilitate.

Articolul 19 din Directiva privind CSC solicită operatorilor potențiali să ofere o garanție financiară pentru a se asigura că pot fi îndeplinite toate obligațiile care decurg din autorizația de stocare, atât pentru perioada de exploatare, cât și pentru perioada aferentă închiderii și postînchiderii, inclusiv obligațiile privind restituirea cotelor în caz de scurgeri. Scopul garanției financiare este de a se asigura că sunt acoperite costurile generate de îndeplinirea acestor obligații (cum ar fi monitorizarea sau măsurile în cazul unor scurgeri), dacă operatorul nu este în măsură să facă acest lucru. Garanția financiară trebuie să fie valabilă și efectivă înainte de începerea injectării și trebuie să fie prezentată de către operator ca parte a cererii de autorizație de stocare. În timp ce numeroase state membre reflectă pur și simplu cerințele articolului 19 în legislațiile lor, unele au adoptat cerințe suplimentare și au formulat orientări privind instrumentele specifice și calculele aferente garanției financiare. De exemplu, Ungaria

a stabilit o sumă minimă de 200 de milioane HUF (aproximativ 671 000 EUR)[17] pentru garanția financiară, în baza Legii minelor din 1993. În ceea ce privește potențialele instrumente financiare recomandate de unele state membre în privința garanțiilor financiare, printre acestea se numără asigurări adecvate, un cont bancar de garanție, o garanție bancară sau o garanție emisă de societatea-mamă. Aceste instrumente sunt, de asemenea, recomandate în documentul orientativ nr. 4[18].

Articolul 20 din Directiva privind CSC le impune operatorilor să pună la dispoziția autorității competente o contribuție financiară înainte ca transferul de responsabilitate să fi avut loc, pentru a acoperi costurile aferente etapei de posttransfer. Statele membre care permit stocarea CO_2 pe teritoriul lor s-au asigurat că la stabilirea valorii contribuției vor fi luate în considerare criteriile enumerate în anexa I la Directiva privind CSC și istoricul stocării de CO_2 în situl respectiv și că aceasta va acoperi cel puțin costul anticipat al monitorizării pentru o perioadă de 30 de ani. Unele statele membre prevăd cerințe suplimentare pentru contribuția financiară. De exemplu, Germania solicită operatorului să economisească, în fiecare an de funcționare, 3 % din sumele economisite de către titularul drepturilor de emisii prin intermediul stocării de CO_2. Această sumă va fi păstrată la autoritatea competentă, într-un cont de depozit purtător de dobândă, și va fi compensată cu garanția înainte ca transferul de responsabilitate să aibă loc. Pentru a oferi un alt exemplu, în Republica Cehă, la stabilirea valorii contribuției financiare trebuie să se țină seama de costul anticipat al monitorizării pentru o perioadă de cel puțin 50 de ani după ce a avut loc transferul de responsabilitate.

3.5. Modificarea a șase directive și probleme transfrontaliere

Prin Directiva privind CSC au fost modificate șase directive existente ale UE, în vederea asigurării unui nivel ridicat de protecție a mediului și a sănătății umane față de riscurile pe care le prezintă stocarea geologică a CO_2.

Toate statele membre care au notificat Comisiei măsurile lor de transpunere au comunicat punerea în aplicare a articolelor 31, 35 și 37 din Directiva privind CSC, care introduc următoarele aspecte:

- modificări ale anexelor I și II la Directiva EIM pentru a acoperi siturile de stocare, precum și captarea și transportul fluxurilor de CO_2 în scopul stocării geologice;
- excluderea dioxidului de carbon captat și transportat în scopul stocării geologice din instrumentele asociate cu Directiva-cadru privind deșeurile[19];
- o modificare la anexa I din Directiva privind emisiile industriale pentru a include captarea fluxurilor de CO_2 în scopul stocării geologice, ca fiind una dintre activitățile acoperite în temeiul acestei directive.

Toate statele membre care au notificat Comisiei măsurile lor de transpunere au comunicat, de asemenea, punerea în aplicare a articolului 33 din Directiva privind CSC, care modifică Directiva privind instalațiile mari de ardere[20]. Conform acestui articol, statele membre trebuie

---

17 Această sumă a fost convertită în EUR, conform cursului de schimb de referință al monedei euro publicat de Banca Centrală Europeană la 22 noiembrie 2013 http://www.ecb.int/stats/exchange/eurofxref/html/index.en.html

18 http://ec.europa.eu/clima/policies/lowcarbon/ccs/implementation/docs/gd4_en.pdf

19 Directiva 2008/98/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind deșeurile și de abrogare a anumitor directive (JO L 312, 22.11.2008, p. 3-30), inclusiv Directiva 2006/12/CE privind deșeurile.

20 Directiva 2001/80/CE privind limitarea emisiilor în atmosferă a anumitor poluanți provenind de la instalații de ardere de dimensiuni mari (JO L 309, 27.11.2001, p. 1-21), care va fi abrogată prin Directiva privind emisiile industriale menționată anterior, de la 1 ianuarie 2016.

să se asigure că operatorii instalațiilor de ardere cu o putere electrică nominală de minimum 300 de MW evaluează condițiile tehnice și economice necesare pentru utilizarea viitoare a captării și stocării dioxidului de carbon. În cazul în care evaluarea este pozitivă, pe amplasamentul instalației trebuie rezervat un spațiu adecvat pentru echipamentul necesar captării și comprimării CO_2. În Regatul Unit au fost elaborate orientări suplimentare, care prevăd că nu va fi aprobată nicio instalație de ardere nouă cu o capacitate de producție a energiei electrice de minimum 300 de MW , cu excepția cazului în care se poate demonstra că aceasta respectă criteriile prevăzute la articolul 33. Orientările oferă, de asemenea, sfaturi privind informațiile pe care solicitanții ar trebui să le prezinte pentru a demonstra acest lucru.

Mai multe state membre (de exemplu, Germania, Franța, Ungaria, Polonia, România, Slovenia și Regatul Unit) au raportat aplicarea acestei modificări aduse Directivei privind instalațiile mari de ardere după 25 iunie 2009. De exemplu, pe amplasamentul unei instalații mari de ardere din Mannheim, Germania, autorizată la 27 iulie 2009, a fost rezervată o suprafață de 6 000 de m^2 pentru a permite adaptarea ulterioară în vederea captării de CO_2.

Articolele 32 și 34 din Directiva privind CSC modifică Directiva-cadru privind apa[21], pentru a permite injectarea de CO_2 în acvifere saline și, respectiv, anexa III la Directiva privind răspunderea pentru mediul înconjurător[22], pentru a include operarea siturilor de stocare a CO_2. Aceste articole urmează să fie transpuse de către statele membre care permit stocarea CO_2 pe teritoriul lor.

Deși numeroase state membre au adoptat dispoziții legislative specifice care abordează transportul transfrontalier de CO_2 și siturile sau complexele de stocare transfrontaliere, numai câteva au experiență transfrontalieră specifică legată de CSC. Un exemplu de astfel de cooperare transfrontalieră este Grupul operativ pentru bazinul Mării Nordului, în cadrul căruia organisme publice și private din Germania, Țările de Jos și Regatul Unit au elaborat principii comune de gestionare și de reglementare a transportului, a injectării și a stocării permanente a CO_2 în subsolul marin din Marea Nordului[23].

4. OBSERVAȚII FINALE

Evaluările realizate în contextul Foii de parcurs pentru trecerea la o economie competitivă cu emisii scăzute de dioxid de carbon până în 2050[24] și al comunicării Perspectiva energetică 2050[25] consideră CSC, în cazul în care s-ar comercializa, ca o tehnologie importantă, care contribuie la tranziția către un sistem energetic cu emisii reduse de dioxid de carbon în UE. Punerea în aplicare corectă și uniformă a cadrului de reglementare privind CSC în întreaga Europă, în special în ceea ce privește selectarea, operarea, închiderea și postînchiderea siturilor de stocare și evaluarea în vederea adaptării instalațiilor mari de ardere pentru captarea de CO_2, este de o importanță capitală pentru a sprijini demonstrarea și desfășurarea ulterioară

---

21 Directiva 2000/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2000 de stabilire a unui cadru de politică comunitară în domeniul apei (JO L 327, 22.12.2000, p. 1-73).

22 Directiva 2004/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind răspunderea pentru mediul înconjurător în legătură cu prevenirea și repararea daunelor aduse mediului (JO L 143, 30.4.2004, p. 56-75).

23 „Stocarea CO_2 în bazinul Mării Nordului: o soluție esențială pentru combaterea schimbărilor climatice" (2007), studiu disponibil la adresa http://www.globalccsinstitute.com/category/organisation/north-sea-basin-task-force și „O singură Mare a Nordului: un studiu privind transportul și stocarea transfrontaliere de CO_2 în Marea Nordului" (2010), disponibil la adresa http://www.npd.no/no/Publikasjoner/Rapporter/Samarbeider-om-CO2-lager/

24 COM(2011) 112 final.

25 COM(2011) 885 final.

a CSC în mod sigur din punctul de vedere al protecției mediului și pentru a spori încrederea cetățenilor în tehnologie.

Raportul arată că, până în prezent, toate statele membre au notificat Comisiei măsurile de transpunere. În acest sens, majoritatea statelor membre a optat pentru o combinație între noi acte legislative specifice privind stocarea geologică a CO_2 și modificări ale actelor legislative existente. Cea mai mare parte a statelor membre a atribuit responsabilități mai multor autorități competente. Evaluarea unor posibile situri de stocare a CO_2 este în derulare, în condițiile în care mai multe state membre eliberează autorizații de explorare, iar Comisia examinează un proiect de autorizație de stocare ce i-a fost transmis spre aprobare. Statele membre care permit stocarea CO_2 pe teritoriul lor au comunicat punerea în aplicare a dispozițiilor referitoare la monitorizare, raportare și inspecții, scurgeri și nereguli semnificative, obligațiile aferente închiderii și postînchiderii, precum și dispozițiile referitoare la cele două mecanisme financiare stabilite de Directiva privind CSC. În ceea ce privește statele membre care restricționează sau interzic stocarea CO_2 pe teritoriul lor, unele au transpus numai dispozițiile directivei care vizează aspectele legate de captare și transport ale CSC, în timp ce altele au transpus toate dispozițiile directivei, inclusiv articolele privind stocarea.

Comisia subliniază importanța unei puneri în aplicare coerente a Directivei privind CSC în întreaga UE. Prin urmare, Comisia continuă să lanseze proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor pentru comunicarea parțială a măsurilor de transpunere și verifică dacă măsurile notificate respectă pe fond Directiva privind CCS. Informațiile obținute pentru acest raport, împreună cu experiența generală dobândită în materie de CSC, progresele tehnice și cele mai recente cunoștințe științifice vor furniza date pentru elaborarea următorului raport al Comisiei, care va evalua în special aspectele legate de CSC enumerate la articolul 38 alineatul (2) din directivă. Raportul de examinare în cauză urmează să fie transmis Parlamentului European și Consiliului până la 31 martie 2015.